

EGS-i TALLINNA OSAKONNA LAUALEHT

PÕLVNEMISLUGU

Nr.22
märts
2001.a.

Sugu ei lahku soosta, võsu ei veere kännusta. (Väike-Maarja)

Nüüd, aastakoosoleku eel, tuleks loetleda Tallinna osakonna uue noorenenud juhtkonna saavutusi. Ja need on tõesti olemas, osa küll saavutatud seltsi juhatusega kahasse.

Suuremaks nendest tuleks lugeda Akadeemilise Raamatukogu baltika osakonnas avatud infopunkti. Osakonna avariilitele on välja pandud EGeS-i poolt kogutud kirjandus: raamatud, perioodika, käsikirjalised üllitised. Seltsi liikmetel – raamatukogu lugejakaardi omajatel on õigus neid koju laenutada. Raamatukogus saab tutvuda ka Seltsi mikrofilmidega - kirikuraamatutest tehtud filmikoopiatega. Ka neid saavad seltsi liikmed koju laenutada. On ka arvutikasutamise võimalus, saab hankida genealoogilist teavet internetist, seltsi koduleheküljelt ja mujalt. Kõigi sugupuu-uurijate huvides ja abiga loodame raamatukogu kaasabil riulitele täiendust hankida.

Tallinna osakonnas on järjekordne arvutiõppe kursus lõppenud, arhiivinduse ja gootikirja kursused on lõppemas.

10. veebruari kokkusaamisel Ajalooinstituudi saalis lisandus seltsi ridadesse jällegi 10 inimest – harrastusgenealoogi, muuseas väga huvitavate erialade inimesi. Suurema osa koosoleku ajast täitsid oma tegevuse tutvustamisega mormooni kiriku esindajad: vanem Stuart Wells ja vanem Brian Shull ning eesti esindaja Almar Pihelgas. Väärrib märkimist, kui kiiresti ja millisel tasemel on kaks eelpoolmainitud ameerika noormeest omandanud eesti keele oskuse. Nende antud informatsioonist avaldame juhtkirja lõpus väikese osa. Hiljem anname täpsemad andmete tellimise aadressid, juhised, kuidas leida neid internetist.

Mida oodata käesoleval kuul toimuvalt Seltsi aastakoosolekult? Kõigepealt muidugi, et tõuseks seltsi liikmete aktiivsus. Vaja on tutvustada oma töid ja tegemisi kogu eesti rahvale, jõuda kiiresti kodu-uurijate kõrvale (vaatamata sellele, et nad on tegutsenud pikka aega ning said oma huviala viljeleda ka okupatsiooni tingimustes). Selle eesmärgi huvides tuleb teha kaastööd kohalike omavalitsustega, raamatukogude ja muuseumitega. Kurb on, et tänu teovõimelise juhtkonna puudumisele, on soikunud Tartu osakonna tegevus. Tallinna osakond loodab Virumaal uue osakonna avamisele selleks, et sealtkandist meie nimekirjas olevad uurijad saaksid omaette seltsi elu arendada. Saaremaal juba on uus osakond.

Käesolevas laualehes annab Pärnu osakond informatsiooni augustikuus toimuvate Eesti Genealogia Seltsi III suvepäevade kohta.

Ants Roomets

Mormooni kiriku esindajate poolt kaasavõetud tutvustus:

Miks me peaksime uurima perekonna ajalugu?

- “Ma arvan, et ma üritan teada saada rohkem enda kohta.”
- “On suurepärane teada saada, kust ma tulen.”
- “Jõule ei saa sellega võrreldagi. See on põnev, täitsa imeline.”

Kuidas ma võin uurida oma perekonna ajalugu?

- WWW.familysearch.org

Faktid:

Alguskuupäev	24.mai 1999
Nimede arv uuritavas andmebaasis	660 000 000
Külastajate arv	65 000 000
Keskmine külastuste arv päevas	128 000
Keskmine vaadeldavate lehekülgede arv päevas	1 700 000
Registreeritud kasutajate arv	553 000
Katalogiseeritud koostöö e-mailide arv	56 000

- P.A.F. Esivanemate fail

Arvuti fail, mis sisaldab nimesid ja teisi vajalikke andmeid (näiteks sünnipäev, abiellumise ja surma aeg) miljonite inimeste kohta, kes on elanud maailmas. Nimed on organiseeritud perekonna gruppidesse. Selleks, et korraldata uurimist, sisaldab see fail ka nende inimeste nimesid ja aadresse, kes andsid informatsiooni failile. Esivanemate fail on kättesaadav CD plaadil ja internetis.

- Perekonna ajaloo keskused on Salt Lake City Perekonna Ajaloo Raamatukogu harud
- Keskused võimaldavad mikrofilmide ja mikrofilmide kasutamist Perekonna Ajaloo Raamatukogus, et aidata kasutajatel kindlaks teha oma esivanemaid.
- Enamik keskusi asub Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku hoonetes. Keskuseid juhendavad kohaliku kiriku liikmed.
- Kõik on teretulnud, et tulla ja kasutada Perekonna Keskuste allikaid.

Audru suvepäevade esialgne programm

Laupäev, 11.august 2001

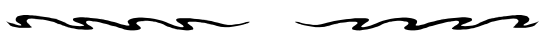
10.00 – 11.45	kogunemine Audru rahvamajja, osavõtjate registreerimine
12.00	lipu heiskamine
12.15 – 14.30	tervitused, uudiste edastamised, ettekanded
14.30 – 15.30	lõuna
15.30 – 17.30	ekskursioon Eesti ühes paremini säilinud mõisa-kompleksis ja Audru kirikus. Tutvumine rahvamaja lakasaalis oleva muuseumi juubelinäitusega, Pärnumaa valdade tutvustustega, püüame sinna juurde lisada uuemaid sugupuid.
17.30 – 20.00	majutuskohaga tutvumine, õhtuse pikniku ette-valmistus, õhtueine (ööbime Valgeranna kämpingus, hind koos hommikusöögiga ca 70 krooni)
20.00 -	osalemine Audru valla päevade simmanist mõisa pargis

Pühapäev, 12.august 2001

9.00 – 9.45	äratus, hommikusöök
9.45 – 10.00	kogunemine Audru rahvamaja juurde
10.00 – 15.00	ekskursioon Soontagana maalinnusele, Lavassaare raudteemuuseumi ja selle lähikonda
15.00	suvepäevade lõpetamine, lipu langetamine

Eesti Genealoogiaseltsi osakondadel palume ürituse heaks kaasa võtta piknikukorv, võimalusel saata Audrus ülespandavale näitusele uusimaid vormistatud sugupuid.

Osavõtumaks 50.00.

Audru päevade ürituste tutvustus

Audru alevik on Pärnust vaid 7 km kaugusel. Lihula teelt Tõstamaa poole keerates tervitab teid Audru Püha Risti kirik, mille vanust juba 321 aastat. Audru Püha Risti kiriku arvatavaks ehitusmeistriks oli Jürgen Grabing. Aastal 1680 püstitati vähem kui pool sajandit varem Magdalena von Thurni poolt ehitada lastud puukiriku kohale see hele-tumedate krohvipindade liigendusega, laiade ümarkaarsete aknaavadega pühakoda, väheseid meie 17. sajandi kivist maakirikuid. Algse puittorni vahetas 1715. aastal välja tugev läänetorn, mille gootipärane telkkiiver ei või pärineda barokkajastust, küll aga sobitub 19. sajandisse. 1834 ja 1872 on aastad, mil Audru kirik elas läbi suuremad uuenduskuurid ning sai oma praeguse eklektilise välis- ja siseilme. Viimasena lisandus interjööri pseudogooti altarisein ja kooripingistik. 1872. aastal Berliini kunstnik Gustav Biermanni maalitud altaripildi "Kristus ristil" annetajaks mõisaproua Pilar von Pilchau, kelle vapivitraaž ehib koori lõunaakent kõrvu von Ungern-Sternbergi vapivitraažiga (Dresden, 1892). Kirikuaeda rajas R.E.Prentsel (1927-1994) 270 puittaimega arboreetumi (so. võõrpuuliikude puukooli aretus- ja uurimistöök).

Kiriku juurest vasakule viib tee meid hooneterikkamaisse mõisaansambliisse Pärnu ümbruses. Esimest korda on Audru mõisa mainitud 1449. 1807.a-st kuni võõrandamiseni oli mõis Pilar von Pilchau'de valduses. Audru viimane mõisnik Adolf Constantin Jakob Pilar von Pilchau (1851-1925) oli viimane Liivimaa maamarssal, keda peetakse Pärnumaa üheks skandaalsemaks-legendarsemaks meheks. Mõisahooned on suunatud piki Audru jõge looklevale teele. Peahoone (ühekorruseline barokne puumaja) on hävinud, selle asemel on nüüdisaegne kivihoone. Säilinud kõrvalehitistest on olulisemad aitadekompleks (18.-19..), kõrge torniga 2-korruseline teenijamaja (1854-58), nn suvemõis (18.s. lõpp), tellise-maakivi segatehnikas viinavabrik (1902, rekonstrueeritud klubiks) ning kiriku juures teeristil paiknev, esiküljel sammastega magasiat

(19.saj. I kolmandik). Viinavabriku fassaadi ning aidahoone otsa kujundamisel on kasutatud keskaegseid paekivist tahutud aknasambaid (toodud ilmselt Pärnust). Suures vabaplaneeringuga pargis (13,3 ha) on kõlakoda, seal toimuvad Audru valla päevade raames 11.-12.augustil kontsert ja simman. Sootidega on jõele tekitatud saari. Mõisa parki viivad kenad sillad, üks neist on rippisild.

Ekskursiooni Audru mõisa kompleksis viib läbi Audru rahvamaja juhataja Helgi Roots.

Suvepäevade "tubased" üritused toimuvad Audru rahvamajas, kenasti restaureeritud mõisa viinavabrikus. Seal registreerime osavõtjad, kuulame ettekandeid ja külastame muuseumi juubelinäitust.

Õöbida saab Valgeranna kämpingus, mis asub männimetsas, kaunis liivarand vaid 50m kaugusel. Villa Andropoffi kämpingu 2-kohalise puitmaja üür on 200.-; 4-kohalise puitmaja üür 300.-; telgiplats 50.-. Kohapeal on võimalik hommikust süüa.

A.Saal on kirjutanud "Vambola. Jutustus vanast Eesti ajaloo (1209-1212)" :

Tuttavast hüemäest umbes üks sööma - uni põhja poole seisis keset suurt Avasti sood Soontagana maalinn ühel umbes 1000 sammu pikal ja 500 sammu laial saarel. Salumäelt käis ainus tehtud tee läbi põhjatu soo kindlasse Soontagana linna. Mujalt ei olnud ainsalgi elaval hingel võimalik Soontaganasse saada. Seegi ainus tee oli nii kunstlikult otseti soo sisse löödud postide otsa tehtud, et võõrad inimesed ilma juhita seda teed mööda ei mõistnud käia. See tuli sellest, et teda sugugi näha ei olnud, vaid ta põlvist saadik sogase soovee all varjul seisis. Kes tee otsa peale sai, see ei olnud ammugi veel julge, et ta Soontaganasse sai. Salatee oli kitsas ja kõver. Kes neid kõverusi hästi ei tundnud, see astus mõne käänu kohal kõrvale ning uppis põhjatusse mudasoesse pääsematult. Isegi Soontagana elanikud pidid hoolega samme lugema ja mitmeid märke tähele panema, kui nad ei tahtnud teed kaotada ja põhjatus soos otsa leida. Niisugust teed oli umbes kaks versta. Siis tuli väike saareke kena metsaga. Keset saart käis tee suure tugeva müüri alt mööda, millel arutud virnad kive ja palke seisis, et neid ülevalt vaenlase peale loopida, kui tal korda peaks minema läbi soo tungida."

Lääne-Eesti üks võimsamaid linnuseid – Soontagana linnamägi – kuulub noorema rauaaja teisel poolel laiendatud ja parandatud linnuste rühma, kuhu kuuluvad suured Saaremaa ja Muhu linnused, Varbola Lohu Jaanilinn, Karuse ja Lihula. Linnus asub Pärnumaa põhjaosas Avaste sookaitsealal, mis kuivendati oluliselt 1936.aastal. Liivimaa kroonika andmetel oli Läänemaal 7 kihelkonda, millest lõunaosas asunud Soontagana tuumiku moodustas Mihkli kihelkonna ala. Linnuse esimene ulatuslik kaevamine toimus aastail 1965-1971 Pärnu muuseumi eestvõtmisel koostöös Eesti TA Ajaloo Instituudi Arheoloogiasektoriga. Kaevamised tõestasid linnuse põlemise. Vallist on säilinud vaid alumine osa. Umbes 0,3 ha suurusest linnuseõuest jõuti läbi kaevata vaid väike osa. Rohkete leidude hulgas oli rauast sahtera, käsikivi poolmik, vikatite katkendeid ja rohkesti nooleotsi.

Peale Soontagana maalinna on plaanis külastada Koonga ja Oiderma mõisa, Mihkli kirikut, Kurese küla. Soontagana kandi ekskursionsiooni viib läbi Eesti Külauurijate Seltsi Pärnu esinaine Ella Põldsoo.

Loodame, et leidub palju asjast huvitatuid. Hea oleks, kui aastakoosoleku ajaks saaksime teada üritustest osavõtjate, öömaja soovijate ja bussi kasutajate arvu.

Eesti Genealoogiaseltsi Pärnu osakond.

VAARISA PAJATAB

III

Linda Getreu

Lõunal andis metsasaksa emand mulle süia, erne suppi loomalihaga, sellepärast et ma kaugelt teekäia olin, ja meie jutud olid kõigiti ühed ja peri. Tema oli taga Tartut Nõust, mina Rõngust ühe keelelised ja meelelised. Aega oli, meie jutud läksid niikaugemale, et tema ütles: Mina armastan Tartukeeli laulu raamatud ja laule. Et ma eksami peale mõtlesin hakkas tema ilma aimamata mind eksamineerima. Tema ütles: Kas te mõistate seda laulu Mo nimi taivan kirjutetu. Mina mõistan kõik lauluraamatu wiisid laulda ja oreliga mängida. Olen palwetundidel koolimajades wiis aastad rahwale orelid mänginud. Kas te saate mulle seda wiisi laulda? Saan küll kallis emand. Laulan 1 salm ja teine salm peast: kuis ma so tenna henge karjus, et sa ni õndsaks tegit mo, sa waluga, j. n. ed. Emmand oli liigutatud. Kiitis wäga. Meie jutud läksid üsna lodusasti, ma tundsin ennast nagu koduse olewad. Küsib mis su naene teeb, ütlen et kudub rahvale warrastega kampsunid ja toidab ennast ilusasti ära; rahvas annab enam kui küsib. 1 rbl. wõetakse, nemad annavad weel wak kartulid ja liha juure, ütlewad ega sa selle rublaga ära ei sa elada. Nõnda läks meil jutt õhtuni ma olin kodunend. Ma olin lootuses et minu asi hästi lähäb sest teist heinawahi koha tahtjad ei tulnud ja koht oli andmata. Pärast pääwa looja tuli ameti härra kodu, ja näljane tahtis süüa. Emand räägib söögi ajal Saksa keeli: Se mees meeldib mulle wäga, saks ütleb ta meeldib mulle ka. Emand: ta ei ole mitte liht talupoeg ma sain ta söömisest aru kui ma talle süüa andsin. Tema mõistab orelid mängida, ma käskisin tal laulda ja ta laulis mulle julgesti ja ilusasti. Metsa saks ütles ta oli hommiku mu wastu julge ja

awalik ta meeldib mulle, saab näha kuda Funkega lähäb. Funkele saadeti sõna säält üteldi tulla kell 9sa. Kui kõik mu tööjuhatus mööda on ja rahwas ära saadetud.

Läksime metsasaksaga. Teretasin, andsin soowi teada ja tunnistuse paberid, waadati läbi oldi rahul. Metsa saks oli wait. Walitseja tõusis üles ütles: kirjuta; kirjutasin. Kirjutus on hea ütles walitseja ja tunnistused ka head. Saad selle koha. Kui oled õige ja hoolikas mees wõid kaua teenida. Meie paruni härra ei jäta oma teenijaid nälga. Kui ilusti korrallikult teenid. Mina wastu: Kui teie walitseja härra wärwimata õigust tahate, siis teenin mina teid kaua; kui teie õigust ei taha, siis ma teid kaua teenida ei sa; sest ma olen ise enese südame tunnistusele Jumala nimel wandes töötanud et ma tahan puhast õigust teha, nõnda olen ma oma peremehe seie ajani teeninud, ja nii tahan ka edaspidi teenida. Need julged sõnad mõjusiwad Funke peale elustawalt. Ta kerkis kohe toolilt üles ja sõnas: Meie just tahame nisugust õiguse meest, selle pärast me tahtsime kaugelt kellel siin sugulasi ega sõbru eksitamas ei ole. Meie oleks siitsamast wai 30 heinawahti wõinud saada, aga meie tahame kaugelt nimelt õiguse meelelist inimest nagu te praegu siin räägite. Mina: se tahtmine walitseja härra on teil täna ja metsa härra praegu täide läinud; eestulew aeg saab seda teile tõeks tegema. Kui peaks juhtuma et kogemata nõrkusest eksin, mitte kawaluse wiguritega, tunnistan, palun andeks, ei salga ega warja. Seda on mind õpetatud ja seda näitab ka püha kiri keda ma oma juht nõõriks elus pean.

Metsa saks kärkis et tema all ruttu wõib lahti saada. Sa pead sõna kuulma ja käsku täitma kui soldat, Waletada ei tohi, pead õigust mulle rääkima nagu oma naesele, kui üks wale ette tuleb siis ei wõi ma sind enam kunagi uskuda, kurjatõõsid ei tohi warjata ega salata; sala meele head ei tohi wastu wõtta ja nõnda edasi ikka lahti.

Mina: Aulik metsa härra, kui teie õigust nõuate ja tahate, siis ma teenin teid ja olen teile sõna kuulelik ja abiks. Ja loodan et teie saate minuga rahul olema. Nõnda sai teenistuse leping tehtud ja läbi räägi-

tud mis minu elu saatuse kohta ülitähtsalt on mõjunud, ja ka praegusel ajalgi weel osalt mõjub mulle ja järel tulewa põlwele, kui nad ise aga oskawad ajakohaselt mõistlikult elada.

Palk. Palgaks määrati: 12 wakka rukkid, 8 wakka odre, 8 wakka kartulid, 2 wakka ernid, 1 wakk linnasid, 6 leisikad soola, 1 leisik linu, 40 rubla raha ja walla pea raha. 2 wakamaad aija maad ja wõid 2 lehma, neli lammast üle talwe pidada, nende jauks pead heina isi tegema. Mõisa hobune antakse heina tööks.

Mõisale teed talvel kaks rege, 10 tahatud adra raua puud, 5 rang puu pakku ja muud, mis kästakse. Oli kaup tehtud leping käas arwas metsa saks et ma raha, s.o. käe raha küsin, ütleb Saksa keeli walitsejale minu kohta: nüid on seda asja tarvis. Aga ma ei küsinud käeraha. Ma olin nii rikas ja uhke et ei küsinud enne raha kui aasta olin teeninud, siis.

Kodutulek. Se oli 22 Tetsembri 1871 a. kel ½ 11 õhtu jätsin mõlemad härrad Jumalaga ja sõitsin Alatskiwi mõisast röömsas lootuses Naelawere külast läbi kodu poole. Teel sain Saburi küla juures kahe kalakoormale järele, need ütlesid linna kaladega minewad. Mina olin siis julge et nendega ühes linna lähän, heitsin ree peale magama, hobune käis koormate taga. Ärkasin Wara kõrtsi juures üles. Kõrts ja koht tundmatad wõõrad, aga olgu kus tahes linna ma ikka saan ja sain ka. Linnas sõõtsin hobust, ostsin 1 pea suhkru ja 2 matti ahvenakalu naesele, ning sõitsin 23 Tetsembril õhtu kodu Rõngu kiriku mõisa.

12 Tetsembrist kuni 23 tetsembrini ei saanud ma kuigi palju kodu olla. 24 Tetsem. se oli reedi oli pühade lauba, aga 25 laupäew olid röömsad jõulu pühad ja mina jäin siis jäädawalt kodu teenimise ametisse. Kui ma 23 Tetsembril õhtu meie kodu rahwale nimelt poistele oma kauba ja teenistuse lepingu ette lugesin, siis ei jõua ega sa ma seda imestust kirjeldada ega sõnadega ette kirjutada. Küsiti kus se Alatskiwi mõisa on? Ta on Peipsi ääres Narwa pool. Toho hull siis käisid Narwas ära. Ei käinud, aga ega see Narwagi säält kaugel ei ole. Kuda sa senna mõistsid minna? Nisama kui Pärnu maale heinu otsimas käisin ja Läti maal ipsi toomas ikka kaardi järgi. Kõik wald ja ümbruskond läks seda juttu täis. Nõnda lõpetan ma seda 61 aasta mälestust ja kogemusi, ta on mulle seda wäärt et ma seda seie raamatusse kirjutasin.

Proowi kirja sõnad eksamineerimises. Aulikud härrad! et mina arwaste sulge kirjutamiseks kätte wõtan siis ei ole mu kirjutus nii hea kui siis kuna ma tihemalt sulega töötan palun leppida. Aupaklikult Karl Martinson koha paluja.

Mõlemad härrad waatasid kirjutust, lugesid kõwa häälega ja kiitsid heaks. Funke suust tuli sõna saad sellele koha. ja muud sõnad. Metsa härra näust paistis nagu wõidu rõõmu, sest tema nõu olnudki Postimehes kuulutada. Jumalaga jättes andsid mõlemad härrad mulle kätt.

Alatskiwile tulek.

19 Aprillil 1872 a. õhtu sõitsime Rõngu kiriku mõisast kolme hobusega wällja Alatskiwi mõisa heinawahi koha peale minema. Kaks hobust oli minu palgatud, esimene minu äija Hans Kutsari hobune oli, ja voorimees minu naese wend Andres. Teine üks kandimees, kelle käest ma ka wankri ostsin, mille eest ühes kraami toomisega 30 rbl maksin. Kolmas hobune oli minu peremehe poolt ilma hinnata antud, minu era linu linna tuua 15 puuta et kui linad müin siis pois hobusega Rõngu tagasi lähäb.

Homniku 20 aprillil jõudsi linna. Mina isi minu naene Ann ja wiie kuune tütreke Mari (Rõngus sündinud). Linad müüsin 55 rubla kaal, pois läks terwisid tänu wiies kodu. Meie ühes woorimeestega läksime hommiku kell 10 Tartust wälja Peterburi teed Alatskiwile minema. Ilm oli soe ja ilus, tee hea. Õhtuks saime Koosale. Palusime alandlikult kõrtsirehealla öömajaks ruumi, mida wäga wisalt palwete pääle lubati. Hommiku oli ilm wärske ja ilus hakkasime wara Alatskiwi poole minema. Umbes kel 7 pöörasime Kolkja teed ära nii ratsutas juhtumisi metsa saks Gross meile röömsast järele. Ta lubas sõlta Jurametsa ja seal metsawaht meile Sawimetsa wastu saata, kes meid läbi Kolkja küla meie kodu kohta Sahwkale wiib ma ei olnud seal weel käinud. Metsawaht oli ees ootamas, ja ka metsa saks omas röömsas naljas tuli ühes. Sahwka ümbruses oli ilus noor lehkaw kase mets mis warase kewadega juba weikses lehes oli, ja heinamaad madalikus ning aasad haljamas olid kui me 21 aprillil senna nagu mõne soojale maale teise kliimase sisse läksime, kui unustama ilus loodus meile wastu naeratas, wagane soe õhk, noorest rohust haljendaw laialdane sööt, ümber ringi põõsaid ja suuri puid nagu suur tam weel alles, ja wana suur lõhmus mis ära juba murdnud ning 9 õuna puud, se weike paradisi sarnadus ülendas meie meeletu ja täitis röömsas lootuses minu tulewiku, mida ma täiesti ja kõikumata mõistsin hinnata ja kinni pidada. Siin asus nüid minu perekonna põhjendav õnnelik elu.

(Lõpp)

TALLINNA OSAKONNA UUSI LIIKMEID

MERIKE NAABER	1940	Tallinn	Urvaste	Leis, Jeenas
ANNA-MIRJAM KABER	19.03.1933	Tallinn	Pilistvere	Puhho, Puhk
VELLO PENJAM	16.05.1937	Tallinn	Tori	Penjam
		alfateam@hotmail.ee		
ELMAR JOOSEP	24.01.1913	Tallinn	Audru	Joosep
			Pärnu-Jaagupi	Rein
ENDEL KOLGO	22.04.1928	Tallinn	Vastseliina	Meri, Glaser, Raudvassar
			Räpina	Glaser, Raudvassar
			Aluksne (Läti)	Põim
OTTO REINSON	16.01.1932	Tallinn	Häädemeeste	Reinson, Strikholm
			Pärnu-Jaagupi	Markson
			Tõstamaa	Meier
AINO JAANSON	13.12.1939	Tallinn	Tarvastu	Jacob, Jakob
			Paistu	Hansen
			Saarde	Voll, Woll
ALDUR RUUMET	20.01.1943	Tallinn	Karja	Grumm, Krumm
		Aldur.Ruumet@	Kihelkonna	Grumm, Krumm,
		konkurentsiamet.ee		Ruumet, Vöö, Wõe,
			Kärla	Vöö, Wõe
ELLEN TAMMOJA	19.06.1935	Tallinn		
REET LEOLA	09.09.1945	Tallinn	Kihelkonna	Reinson
		r.leola@tallinnlv.ee	Vastseliina	Puskar
ALMAR PIHEL GAS	30.01.1970	Tallinn		
		almar@uninet.ee		

Asjakohast nalja

Mis sa'nd räägid.

“Mul on ennast rumal kiita,” ütles Abja hallparun sõbrale, kui sõitis kodanluse päevil Viljandimaal rikast naist kosima. “Sa tule õige isameheks. Mina annan enda kohta ainult poole sõnaga märku, sina aga suurenda iga asja ja sõna tublisti.”

“Tehtud.”

“Mul väike kohake ka maal,” alustas abjakas kosjatalus.

“Mis sa'nd räägid! Sul ju Abjas kohe terve mõis,” suurendas isamees öeldut.

“Tjah, mul väike majahütike ka linnas,”

“Mis sa'nd räägid! Sul Viljandis ju kolmekordne kiviloss.”

“Ja mõni sent raha on mul pangas kah.”

“Mis sa'nd räägid! Sul hoiul paar miljonit.”

Nüüd tõukas jõukas kosilane napsiklaasi kuuevarrukaga ümber. Vabandas:

“Ma ei näe ka just enam hästi.”

“Mis sa'nd räägid! Sa ju päris pime,” suurendas sõber sõnu nagu kästut.

Näen tolmuse pööningu hämaras
üht säravat valguselaiku:
imbub kirjatud kaane alt pühapäev,
täis kuivanud ploomide maiku.

Küll punane lõim virab vilevalt
läbi tammistest soapiidest,
koirohu ja vanade aegade hõng
üles kerkib koltunud riidest.

Sääl kõige pääl, kas ei valenda
tükk sinilillelist siidi? –
Jah, selles kleidis sind, ema, kord
ju altari ette viidi.

Ja kattis see joonik sõba kord
su noori kumeraid õlgu. –
Kuid palju sest rõõmust sa tagasi said,
mis andsid teistele – võlgu?

Mis märgid need higirätikus,
tuhmid laigud pleegitud linas? –
Palju suvesid tagasi linanurm
sulle õilmetes vastu sinas.

Kes suudaks neid kirju küll lugeda
sini-punastest pulmavöödest? –
Sees mustad lõngad kedratud
pikist valu ja vaeva öödest.

Ah, aastate kangas, sõrmede all,
löö lahti ja kokku vanu!
Särab kirstu põhjast kaalide alt
hõbelitrites mõrsjatanu.

Ah, keerle aegade kerilaud,
meelislõngad uuesti keri,
et jälle neis muistsetes kambrites
lööks lõkkele rõõmus veri!

Seo puusale rõhud, et põrandal
võiks kuulda su nõtket sammu!
Ei ole veel ilud kadunud,
mis olid nii ammu, nii ammu.

Sõlg kinnita kõvasti rinnale,
et kiikudes maha ei kuku!
Nii kõrgele kiigu, et manala uks
käik igaveseks lukku!

Siis näen äkki säravat liblikat
mööda lendlemas tahmasest ruudust...
Ja ma langen silmili kirstule,
näen noorust ja armu ja truudust.

Su valget säravat rätikut
kui lippu näen lehvimas tuules.
Ah, ema, on sellest see põgus helk
su poja tumedas luules

Bernard Kangro - 1945

KAAGJÄRVE TOTTUGÕ PETTÄI

I

Helgi Laht ja Naata Raudsepp

Veel 20. sajandi alguses ja keskel oli Karula ja Kaagjärve ümbruse rahva mälus elujõulised jutud Põhjasõjast. Rahvajuttude järgi toimusid Karula ümbruses lahingud venelaste ja Rootslaste vahel, ning sellega seoses meenutati ka kahte mändi: Jaska pettäid ja Tottugõ pettäid.

Jaska pedajas kasvas Jaska talu maadel ja puud peeti lahingu tummaks tunnistajaks. Suust suhu kandunud pärimuses räägitakse, et venelaste rünnak tulnud rootslastele ootamatult ja rootslased kaotasid lahingu. Kirjanduse Muuseumis säilitatavas rahvajutus (RKM II, 49, lk.561-563) pajatatakse, et rootslased oleval olnud laagris väikesel saarel keset sood. Rootslaste vägi purustati ja nende väe riismed taganesid, kuid enne lahkumist oleval nad kiiruga oma polgu rahakassa kaevanud maasse Jaska pedaja lähedale ning matnud soosaarele langenud võitlejad.

Üks haavatud rootslane sattunud vangi ja jutustanud haavatud eestlasele rahakassa peitmise ja asukohast ning soovitanud tal kassa üles otsida. Rootslane oli raskesti haavatud ja suri, eestlane paranes ja tuli rahakassat otsima, kuid oli unustanud kassa asukoha täpse kirjelduse ja ei leidnud peidetud varandust. Nii jäigi Jaska pedajas polgu rahakassat valvama ja kaitsma.

Jaska mändi hoiti alles veel 20. sajandi keskelgi, kuigi puu oli tee ääres juba kuivanud. Puu oli omaladne mälestusmärk Põhjasõja toimunud lahingutele. Mändi säilitati kui väga vana puu ja kui legendi seal läheduses peituvast rahakassast. Mööda teed sõites osutati ikka puule ja jutustati lastele kunagi siinmail asetleidnud sündmustest. Hoopiski teistsugune saatus tabas teist Põhjasõjaaegset mändi – Tottugõ pettäid.

Totuga pedajas kasvas Kaagjärves Vana-Rusi talu maadel. Kohalikud kutsusid mändi tutiga pedajaks puu ladvas kasvava toreda tuti järgi. Mänd oli sajandi keskel veel elujõuline puu, kuigi selle puu mahasaagijad räägivad totuga pedajast kui mädanenud puust. 1956. aastal oli Valga Keskkooli õpilane Jaak Sarapuu kirjutanud üles rahvajutte Kaagjärve valla vanadelt inimestelt. Ka tema isa oli jutustanud mõned lood – ühes nendest pajatab ta ka tutiga pedajast (RKM II 49, lk.433-435). Kunagise Sepa algkooli juures (kool asus Noor-Rusi talus) asus tiik ja selle kaldal võib praegugi näha pöösaid. Ühes kohas oli siin ka mädanenud puu, mis

istutati rootsi ajal ja see puu oli nii jäme, et kaks meest ei ulatunud puu ümbert kinni võtma. Männist möödumisel pidi alati ristimärki ette lööma. Puule viidi ka ohvreid, nt. helmeid, münste, võõsid vms. Räägitud, et üks kirikuõpetaja olevat isegi potitäie kulda puu alla matnud. Ka pajatas rahvasuu, et sellel inimesel, kes puule viga teeb, läheb halvasti. Poisikesed polnud seda juttu uskunud ning olid puud põletanud või muud lollust teinud, aga seejärel olevat nad sageli haigeks jäänud. Veel räägiti puu kohta, et keskööl olevat puu seest kuulda “röökimist” ja kõnelusi, seetõttu puud kardeti öösiti. Läks aastaid, meenutanud jutustaja, ja ma otsustasin puu maha võtta, sest jutud tontidest olid väiksemaks jäänud ja pealegi polnud ma ebausklik. Ühel päeval võtsime isaga kirve ja sae ning lõikasime puu maha. Kuid seda peab ütleva, et puu saagimine oli väga raske, kõigele lisaks kuulsime puu tüvest ka mingeid hääli. Mahalõigatud männi kännul oli suur ja sügav auk. Urgitsesime ridvaga ja seal sees kõlises midagi, aga ainult ühe vöö saimegi kätte. Pärast ütlesid külainimesed mulle: “Selle eest, et puu maha lõikasid, läheb sul halvasti!” ja vanainimeste jutt oli õige: varsti põles rehi maha, peagi jäin talust ilma, siis jäi jalg haigeks ja olin palju aega haiglas. “Elu enam es viia nii häste nigu enne”, lõpetanud jutustaja oma loo.

“Totugõ pettäi” XX saj.alguses, foto

Jutust on näha, et tutiga pedajas oli kohalikele inimestele oluline ja püha puu, oli ohvripuud, mida hoiti ja kardeti. Ju viis puu langetamise mõttele ahnus ja saamahimu: rahvasuu rääkis puu alla maetud potitäiest kullast. Jutustaja meenutus – urgitsesime ridvaga, seal kõlises midagi ja ainult ühe vöö saimegi kätte, räägibki langetamise motiivist. Ka jutu lõpp on jutustaja enda sõnade järgi õpetlik, uskuda siis või mitte.

Milline oli kohalike inimeste suhtumine puu mahasaagimisse, selgus juba vestja mälestustestki, kuidas suhtus salajasse puu langetamisesse Vana-Rusi pere, kelle maal puu kasvas, ning mil moel püüti mälestust vanast männist säilitada, jutustab juba Naata Raudsepp.

Helgi Laht

Lisaks Helgi Lahe jutule “Tottugõ pettäist” ja selle mahasaagijast, sain hiljuti teateid jätkuvast needusest, mis on tabanud Rusi talu asunud halbu võõraid inimesi. Nimelt üks selline mees tahtis seal omamoodi elama hakata. Ehitas uue lauda ja lasi allika maha. Kuid ei hoolt ega armastust loomade vastu. Ta jättis mitu lehma, sea ja koera nälga ning külma, kuni nad kõik surid. Need loomad jättis ta kettide otsa kõdunema, nii olid nad õudsalt haisunud üle kogu ümbruskonna. Ja mees ise – uppus möödunud suvel kala püüdes Rautina järve seal läheduses. Tema lapsed on tahtnud talu rajama hakata, kuid ei ole ühtegi dokumenti leitud, et talle see maa oleks antud. Nii ei ole seal praegu kedagi.

Naata Raudsepp

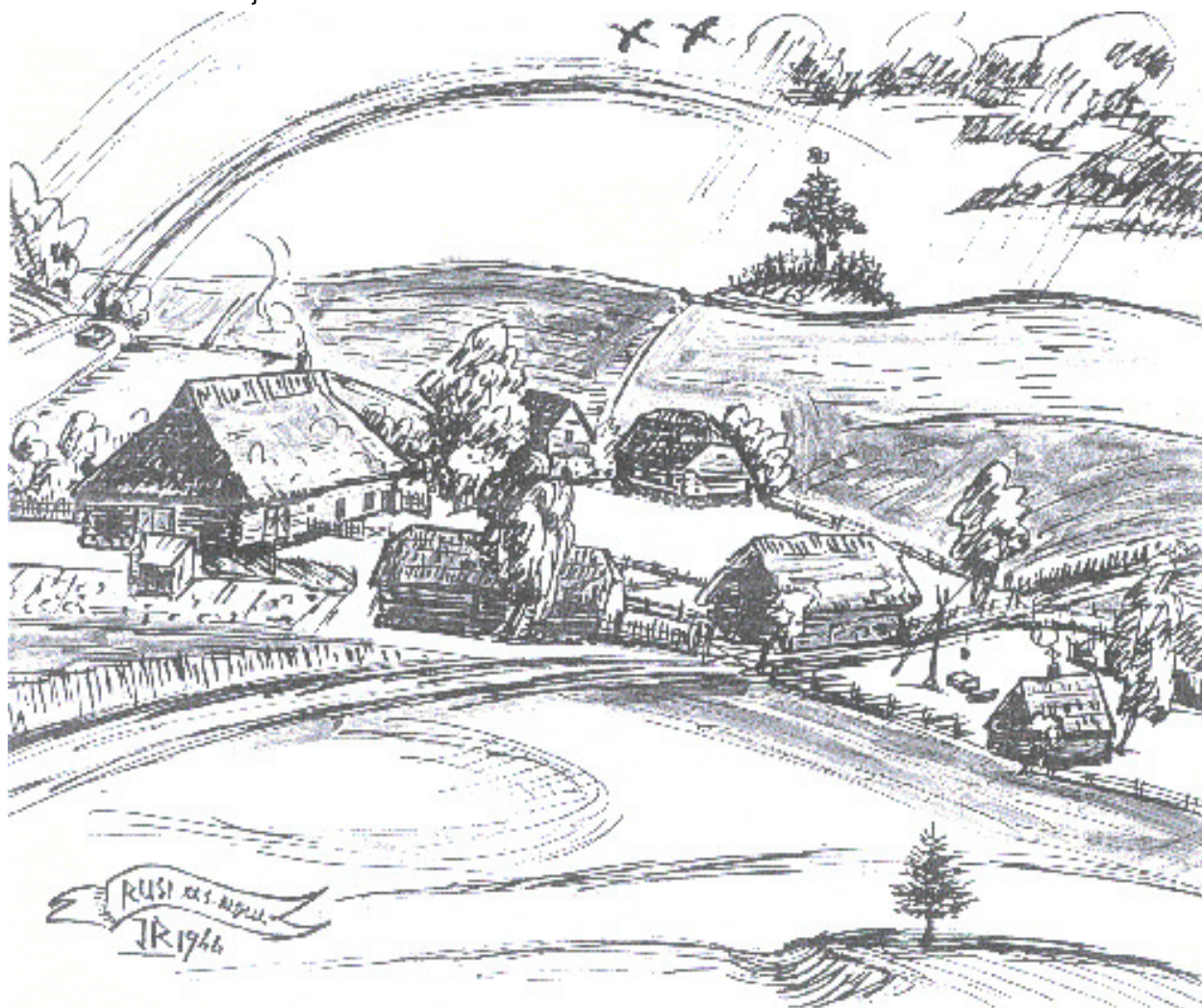
II

Minu seotus Rusi “Totugõ pedäje” looga tuleneb sellest, et sealt on pärit mu esivanemad. Rusi talu peremees, kelle maa peal too kuulus mänd kasvas, oli Jüri Tuvikene (1846-1933) – minu isa emapoolne vanaisa. Isa lapsepõlv kuni 13 eluaastani mööduski Rusil.

Minu isa, kujur Juhan Raudsepp (1896-1984), pidas Rusi talu ja sealset peret kogu elu lähedaseks ja kalliks. Võimalust mööda abistas ta neid ja käis külastamas. Kui sai teatavaks “Tottugõ pedäje” mahavõtmine, oli ta kurbus, viha ja nõrdimus tohutu. Et kuidagi jäädvustada mälestust sellest haruldasest puust, kujundas ta selle kännult saetud ketsatest kolm ümargust lauaplaati. Kaks lauda on joonistusega ja tekstiga männist, üks ilma – lihtsalt teisest puidust raamistuses. Kännu lõikelt on raske aastaringe täpsemalt lugeda, kuid männi tüve läbimõõt on keskmiselt 62 cm.

Üks laud on Rusi-vana tütre Salme Lukini kodus, mis asub Rusi mail. (Juuresolev foto ongi Kaagjärves olevast lauaplaadist.) Praegu elab seal veel tema tütar Heljo Kase. Teine laud on Juhan Raudsepa kodus. Sellel on ümber keskosas oleva männi joonise tekst: *“Rusi totugõ pettäi” – tu oll möödalännü aastasaja tõsõl poolõl ja käänoleva algul Kaagjärve V-Rusi Tuvikeste pere nink ümbruskonna ilu ja uhkus. Võõra kuri käsi lõikas tu 1953.a. maha. Ta oll 175 a. vanha.”* See tekst ütleb lühidalt juba kõik tolle iidse männi kohta.

Peale selle tegi isa 1966.a. joonistuse Rusi talu üldvaatest koos taamal paistva “Tottugõ pedäjäga”. See on teostatud litotehnikas, mõõtudega 58x48 cm, paljundatud 30 eksemplaris ja kingitud Rusiga seotud olnud sugulastele.

Naata Raudsepp

Õnnitleme

Peeter Kippasto	14.03.1951	50
Mari Rüütelmaa	19.04.1936	65
Svea Salumäe	24.04.1941	60
Jutta Vaher	25.04.1926	75

Kolga kandis kadus härjapidamine 20. sajandiks. (1949. aastal Krasnojarski kraisse küüditatud eestlased said asumisel uuesti härgadega tööd teha.) Kõige laialdasemalt levinud oli turjaike, mis veol toetus vastu härja turja. Enamasti rakendati härjad ühe ikkega paarikaupa, kitsal talveteel ka üksikult – talveikkega (vastavalt ikke pikkus). Vanapärane kuklaike seoti nahkrihmade – juttade abil tagantpoolt sarvetüvede külge ning kinnitati pika tugeva nahkrihmaga (rahkmega) veetava tiisli külge.

Härjaadra (juurpuuadra) põhiosa oli kõverast puutüvest adravars ja sellesse tapitud ühe või kaheharuline künnipuu.

Härjaraud, härja sõra alune kaitseraud. Härjaraud oli pooliku hoburaua kujuline ja löödi ühe, harvemini mõlema sõra alla. Suvistepühal said kulunud sõrgadega künnihärjad omapead küla vainule.

Pärimused rahvasuust: (härgadega juhtunud)

Karjaku teomes oli härjapaariga Jõngu väljal kesa kordamas, ega osanud arvata, et väsinud künniloomad õhtu eel jaksavad kiini jooksmata hakata. Teomes oli põõsa taha asjale läinud... Härjapaar pani tuhatnelja kiini joostes mõisa tehoovi. Härjapaari järel hüpnud teravad saharaudade otsad löid ühe künnihärja reide. Poisike saadeti Liivamäe alla luhahainamaale mehi appi kutsuma, et härja haavu siduda. (Tihti tuli künnihärgi õnnetuse tagajärjel hädatappa.) (Jõngu väli – põllud mõisa rehe taga, Karjaku – Uuri küla talu, 2 km mõisast.) *Umbes 150 aastat tagasi juhtunud.*

Karjaku Jaagu vanaisa kündis künnihärgadega põldu vastu Punsu maad. Lähenes tugev äikesehoog. Härjad pistsid jooksu. Peremees tõmbas ohjadega, tõmbas ühel künnihärjal keele suust.

Äkki oli põllu ääres kerjus. Palus Karjaku peremehelt öömaja ja paariks päevaks peavarju. Peremees äianud kerjusele ohjadega, keeldudes peavarju andmast. Kerjus pannud talule needuse, mis olnud kolm põlve järgemööda.

Umbes 200 aastat tagasi juhtunud.

Astrid Veltsmaa

Väljavõtteid loetust

NEID AMMUSEID AEGU. Veera Saar, Eesti Raamat, 2000

Liikudes oma isa sugupuu tüve pidi kauge pimediku poole jõuan ma Kadrina lähedale Udriku mõisa maile Mäo külasse. Seal, põhja pool raudteed, leidsin ma endise Tõnni-Jaani talu paiga, kus 1795.aasta rahvaloenduse andmeil oli peremeheks 45-aastane Madis (Tõnni-Jaani Madis), kel oli 39-aastane naine Liso, kolm poega, kaks tütar ja kaks abielus venda, Jaan ja Tõnis. (Teati seletada, et talu hooned olid varasematel aegadel asunud rohkem lõuna pool – oletatavasti tõsteti need raudtee ehitamise tõttu uude kohta. Madise sugulasi ma sel ajal, 1970.aastal, enam seal talus ega Mäo külas ei leidnud.) Järgmise, 1811.a. rahvaloenduse järgi elasid aga Tõnni-Jaanil koos isa Madisega kaks poega, vanim poeg Juhan oli läinud samasse külasse Siimoni-Jaani talusse peremeheks. Siimoni Juhani viiendast pojast Hansust sai Udriku mõisa kubjas ning minu vaarisa (minu isa vanaisa).

Perekonnanime panemisel 1835.a anti Tõnni-Jaani Madise järglastele perekonnanimeks Döring. Niipalju, kui mul teada, pole seda nime Eestimaal rohkem kellelegi antud. Nii peaksid kõik selle nime kandjad Eestimaal olema omavahel sugulased. Aadressbüroo andmete järgi elab praegu Eestis paarkümmend Döringit (Dööringit). Arvestada tuleb, et neid on rohkem, sest naised vahetavad abielludes perekonnanime ja nimede eestistamise ajal (1937.-39.a) muutsid-vahetasid paljud perekonnad võõrapärase nime eestikõlalise vastu. Seda tegi ka meie perekond.

KUMMELIMURU. Aili Viitar, kirjastus Lehtline, Rapla
Oti Leeni veimevakakirst oli kaane alla täis. Nüüd võis ta leeri minna.

Ega veimevakakirst üksi olnud leerimineku loa andja. Siin oli veel mitu asja, mis tuli silmas pida. Seaduse järele võis leeri minna kuueteistkümnest aastast peale. Seda võimalust kasutasid ainult need, kellel peigmees ja muudki asjaolud pakiliselt ootamas. Need neiu, kes lootsid peigmehe alles pärast leeri leida, ei tõtanud õnnistamisele minemisega, sest muidu võisid nende kirja sattuda, kelle kohta külarahvas ütles, et näe, aasta juba leerist lahti, aga mehele ei ole veel saanudki. Õige tüdruk pidi minema lips leeri ja naps naiseks. Aga poisid-väänikud lisasid sellele veel, et lips leeri, naps naiseks ja poole aasta pärast poeg käes. Niisuguse lorilaulu peale sülitas karske pereema kolm korda üle öla. Nii läks enamjagu tütarlapsi kaheksateistaastaselt leeri. Hiljemaks ka ei saanud jääda. Kui üheksateistkümnese peigmeest veel silmapiiril ei olnud, siis vaevalt teda hiljemgi enam tulemas oli. Ja lõpmata leeriga ka venitada ei saanud. Kirikuõpetaja hakkas juba aru nõudma. Sel ajal tundis koguduse hingekarjane iga oma karjalambukese elamise ja olemise vastu huvi, sest tema vastutas nende hingede eest.

TEELINE JA TÄHED. EUROOPLASE KARL RISTIKIVI ELU. Endel Nirk, Eesti Raamat, Tallinn 1991
Kõik inimesed pärinevad oma lapsepõlvemaalt. Aga see ei tähenda, et kõigi nende eluisu oleks noist pärinevusseostest sõltuv ühesugusel viisil ja määral. Ühtedel on kokkukuuluvus kodukandi ja suguseltsiga tõepoolest väga tugev, püsiv ning enamasti ka saatust kujundav. Teistel seostub nende juurtemaaga otseselt üksnes varane eluperiood, kuna hilisem käekäik viib neid hoopis teistesse elusfääridesse ja tegevustasandele, kus algsed päritolulised momendid kaasa kõlavad kaudsemalt ning keerukamalt, vahel üpriski dissonantsiliselt. Viimaste hulka kuulub ka Karl Ristikivi.

*Meie juured ei ole lapsepõlves,
kodumullas ja maakamaras,
murukoplis,
kus aabitsalapsed mängivad.
Meie juured on igas paigas,
Kust me kunagi mööda käinud.*

Juuresoleval fotol kujutatud põimtehnikas vaiba on valmistanud Maia Värv. Sellel on kujutatud Viljandimaalt pärit Kõppude sugupuu. Aasta tagasi Akadeemilise Raamatukogu ruumides toimunud EGeS-i juubelinäitusel oli see üheks pilkupüüdvaimeks väljapanekuks.

Foto: Maidu Tafenau

Otsimiskuulutused

SUGULASTE OTSIMISE KUULUTUSED EGeS MEILILISTIS "SUGUSELTS": APRILL - AUGUST 2000

- **WEINBERG** - Järvamaa, Võhmuta vald-

"Päris paljud minu esivanematest kannavad nime Weinberg. Kui mõned alljärgnevatest andmetest teie omadega kokku lähevad, siis andke palun teada.

1. Weinbergide isa

- Lapsed: 2. I Willem Weinberg sünd 20.01.1861.
 3. II Peter Weinberg sünd 22.10.1853.
 III Kustas Weinberg sünd 07.05.1864.
 IV Jaan Weinberg sünd 16.04.1867, surnud 18.02.1922.
 V Alexander Weinberg sünd 02.05.1870.
 VI esimene laps.
 VII teine laps.

Teine Sugupõlv

2. Willem Weinberg (1.Willem1) sünd 20.01.1861, Võhmuta vald, abiellus 19.04.1885, Mari Laksto, sünd 17.06.1859, Uue Võidu vald.

- Lapsed: 4. I Aleksander Albert Weinberg sünd 22.07.1903.
 II Karel Weinberg sünd 01.06.1886.
 III Pauline Weinberg sünd 06.02.1889.
 IV Lisette Weinberg sünd 24.12.1891, surnud 09.08.1894.
 V Johannes Weinberg sünd 18.04.1896.
 VI Gustav Weinberg sünd 19.08.1894.

3. Peter Weinberg (1.Willem1) sünd 22.10.1853, abiellus 21.08.1881, An Pranti, sünd 23.12.1862, surnud 18.11.1935. Peter surnud 04.05.1929.

- Lapsed: I Helene Emilie Maria Weinberg sünd 18.12.1883.
 II Gustav Ernst Weinberg sünd 10.04.1885.
 III Albrecht Eduard Weinberg sünd 04.07.1887, surnud 01.01.1889.
 IV Julie Willemine Weinberg sünd 03.02.1889, surnud 01.03.1889.
 V Rudolph Ferdinand Weinberg sünd 14.05.1890, surnud 01.01.1891.
 5. VI Oskar Johannes Weinberg sünd 06.12.1891.
 VII Alexander Leopold Weinberg sünd 13.03.1895.
 VIII Arthur Woldemar Weinberg sünd 14.12.1899.

Kolmas Sugupõlv

4. Aleksander Albert Weinberg (2.Willem2, 1.Willem1) sünd 22.07.1903, Võhmuta vald, abiellus 01.10.1938, kus EELK Kose kogudus, Leida Nurmman, sünd 14.06.1918, Ravila vald, (tütar - Otto Nurmman ja Elvine Pauliine Jürisson).

Lapsed: Vt.list

5. Oskar Johannes Weinberg (3.Peter2, 1.Willem1) sünd 06.12.1891, abiellus 10.05.1918, Anna ? Trasberg, sünd 18.24.1894.

- Lapsed: I Adelaite Weinberg sünd 12.02.1919.
 II Edrefride sünd 24.10.1920, surnud 2.1.1921.
 III Alfred Weinberg sünd 28.11.1921.
 IV Oskar Weinberg sünd 28.11.1921.
 V Kalju Weinberg sünd 06.03.1926.
 VI Laine Weinberg sünd 31.08.1927, surnud 11.09.1927.
 VII Helga Weinberg sünd 1930.
 VIII Peeter Weinberg sünd 20.07.1931, surnud 14.09.1931.
 IX Anna Weinberg sünd 02.08.1934."

Ingo Valgma (e-mail: ingoval@cc.ttu.ee, suguvõsauuringu leht Internetis: <http://valgma.gz.ee>; tel: (372) 620 38 50, fax: (372) 620 36 96, GSM 255 22 404.) [SUGUSELTS Apr2000]

- **KADARPIK (KADDARPIK)**

"Lisan siia nimestiku oma esivanematest nimega Kadarpiik (Kaddarpiik). Kui kellelgi teist tulevad need nimed tuttavad ette, siis palun vaadake minu lehte internetis, info täpsustamiseks ja võtke minuga ühendust.

Emilie Kadarpiik, Johannes Kadarpiik, Marie Kadarpiik, Aino Kadarpiik, Elli Kadarpiik, Amalie Kadarpiik, Anna Kadarpiik, Leena Kadarpiik, Kaarel Kadarpiik, Anna Kadarpiik, Armilde Kadarpiik, Meeli Kadarpiik, Enda Kadarpiik Toomas Kadarpiik, Merike Kadarpiik, Otto Kaddarpiik, Jakob Kaddarpiik."

Ingo Valgma (e-mail: ingoval@cc.ttu.ee, suguvõsauuringu leht Internetis: <http://valgma.gz.ee>; tel: (372) 620 38 50, fax: (372) 620 36 96, GSM 255 22 404.) [SUGUSELTS Apr2000]

Meie autorid

INGELA STORAS

Wrangel on baltisaksa aadlisugu, mainitakse esmakordselt ürikutes 1277. Harunes hiljem liinideks Rootsis, Venes, Preisil ja Madalmail. Eestimaa ja Vene haru Wrangelid olid paruniseisuses, Rootsi liini kuuluvad Wrangelid olid vabahärrad, osalt krahvid.

“Acta Wrangeliana“, 1938, nr. 1 kirjutab oma perekonnakroonika rubriigis: 12. 6. 1938 sündis Berliinis paruness Ebba Christine Ingela Wrangel. Isa parun Ulrik Wrangel.

Ingela Storhas, filoloog, annab tänaseni rootsi keele tunde. Lesk, 2 täiskasvanud poja ema. Innukalt tegev Balti-Saksa Genealoogia Seltsis, hoiab alal sidemeid Eestis ja Saksamaal elavate baltisakslaste vahel. Käinud palju kordi Eestis, varem koos abikaasaga, peale mehe surma üksinda.

Ingela Storhas

HELJE KANNIK

Olen sündinud Harjumaal, kust on pärit minu nii isa- kui ka emapoolne suguvõsa. Kooliteed alustasin Pikavere 7-kl. Koolis, 1958 aastal tulin Tallinna ja asusin õppima tollaegsesse 9. Keskkooli, mis asus Westholmi vanas koolihoones. Keskkooli lõpetasin Pelgulinna Keskkoolis, kõrghariduse diplomi sain Tallinna Pedagoogilises Instituudis. Töötanud Pedagoogika Uurimise Instituudis, Tallinna Eletrotehnika Instituudis ja alates 1992 Eesti Akadeemilises Raamatukogus.

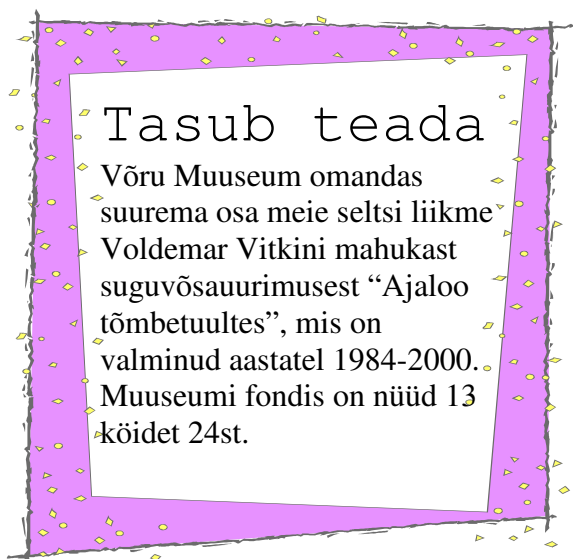

Helje Kannik

EVE JÜRGENS

Sündinud 25.07.1957 Pärnus. Õppinud 11 aastat L.Koidula nim keskkoolis, aasta töö kõrvalt kaubandustehnikumis raamatupidamist, olen sellele ametile truu olnud 25 aastat. Praegu töötan Pärnu Maamööduteenistuse OÜ-s.

Eesti Genealoogia seltsi liikmeks astusin 1995, sugupuud ja kroonikat hakkasin kirja panema vanatädi Linda juttude põhjal 10 aastat varem. Et minu vanemate juured mõlemal on Pärnumaal Selistes, siis olen koostanud enamike sealsete perede sugupuud.

Vabandame

Põlvnemislugu nr.21 lk. 3 kirjutises “Kullamaa kiriku pingistikust...” viies lõik ülevalt (17-s rida) lugeda :
1. Pastorite ja külalisvaimulike pingistik.
Samas, rida allpool – 2. ja 3. Koluvere lossi omanike istekohad. Lugeda: 1595 – 1646 ? (1652) on loss Rootsi...

Laualehe toimetus:

Toimetaja: Ants Roomets

Tehniline toimetaja: Pille Mäerand

Liikmed: Ants Härma, Hjalmar Märska

Telefon 6 775 011

Kirjad: 12614, Akadeemia 70 - 13

E-mail: pillem@emkk.ee

